

Kitab Daniel - Nomer Satus Sekawan Dasa Siji

Simbolisme Padaleman Suci: Mbabar Kasunyataning Misteri Pasesambungan
Ilahi lan Manungsa

Jeff Pippenger

2024-03-22

Loro teken iku digandheng dadi siji Padaleman Suci. Patang puluh nem minangka pralambang Padaleman Suci, lan patang puluh nem taun iku sing misahake panangkarane karajan lor saka panangkarane karajan kidul. Nalika ngidak-idak papan suci lan wadya wis kaleksanan ing wekasaning jaman ing taun 1798, patang puluh nem taun iku kang nggabungake loro teken mau dadi sawijining Padaleman Suci. Saka 723 SM nganti 677 SM, Padaleman Suci dirubuhake lan diidak-idak. Ing taun 1798 pangidak-idakan iku rampung lan ing taun 1844, sawijining Padaleman Suci wis diadegake. Ana ing kono wong-wong mau kudu dadi siji bangsa, kanthi siji ratu, lan mandheg nindakaké dosa kanggo ing salawas-lawase. Iku rancangane, nanging pambrontakan taun 1863 njurung rencana iku mundur nganti taun 2001.

Paulus ngenali pasamuwan minangka badan, lan Kristus minangka sirah, lan Paulus migunakaké badan minangka pralambang daging. Daging lan badan iku istilah-istilah sing silih gentosi tumrap Paulus.

Amarga manawa kowé urip manut daging, kowé bakal mati; nanging manawa lumantar Sang Roh kowé matèni panggawéné badan, kowé bakal urip. Rum 8:13.

Rancanganing pasamuwaning manungsa adhedhasar rancanganing Padalemané Allah. Badan, yaiku Pasamuwan, padha karo daging ana ing padalemané wong siji-sijiné. Ana ing padalemané wong siji-sijiné, pikiran iku sirahé, lan badan iku dagingé.

Amarga kita iki padha dadi peranganing badané, saka dagingé lan saka balung-balungé. Awit saka iku, wong lanang bakal ninggal bapak lan biyungé, sarta bakal dadi siji karo bojoné, lan wong loro mau bakal dadi satunggal daging. Iki sawijining rahasia gedhé; nanging kang dakwedharaké iku bab Kristus lan pasamuwan. Éfesus 5:30–32.

Padaleman suci kang kudu diukur déning Yohanes, nalika swaraning malaékat kapitu nandhani wiwitaning pakaryan ngrampungaké rahasiné Allah, iku yaiku padalemaning Allah; nanging padalemaning manungsa kacipta miturut gambar padalemaning Allah. Kalorone iku pralambang-pralambang kang bisa dipadakaké. Musa ana ing gunung suwene patang puluh nem dina nalika kaparingi pratélan pola kang kudu dienggo nalika ngedegaké kémah suci kadonyan. Pola iku dijupuk saka padaleman suci kaswargan.

Kristus iku Padaleman Suci kaswargan, kang kawujud ana ing daging, lan Panjenengané makili pola padaleman suci manungsa, awit manungsa katitahaké miturut gambar Panjenengané. Mulané, pola padaleman suci manungsa kaandharaké kanthi patang puluh

enem kromosom.

Padaleman-padhaleman maujud kanthi sipat bisa dipertukaraké sacara profètis. Mulané, padaleman kang dipréntahaké marang Yohanes supaya diukur iku mung dumadi saka rong papan suci, tanpa plataran. Papan suci kapisan nggambaraké padaleman manungsa, pasamuwan (sang manten putri), bangsa, badan, yaiku daging. Papan suci kapindho nggambaraké padaleman ilahi, sang manten kakung, raja, sirah, yaiku pikiran. Janji prajanjian langgeng kang kasampurnakaké tumrap satus patang puluh papat ewu ing dina-dina wekasan, wis kagambaraké déning loro teken ing Yehezkiel bab telung puluh pitu. Iku wis kagambaraké déning padalemane Yohanes, kang dumadi saka rong papan suci. Iku uga wis kagambaraké déning tetépan-tetépan mligi saka Paulus ngenani rahasia Kristus ana ing wong pracaya, pangajab kamulyan.

Pakaryan panyegelan tumrap satus patang puluh papat ewu iku pakaryan nggabungake Ketuhanan karo kamanungsan kanthi langgeng. Pakaryan iku kaleksanan sajrone swaraning Kalasangka Kapitu. Panggabungan iku dipratélakaké, larik ing dhuwuré larik, kanthi manéka warna cara ana ing Kitab Suci. Pakaryan pambenaran lan panyucekan iku minangka istilah teologis tumrap pakaryan mau. Pambenaran iku pakaryané Kristus minangka Gantos kita, lan pakaryan panyucekan iku pakaryané Kristus minangka Tuladha kita. Pambenaran makili hak kita tumrap swarga lan panyucekan makili kasiyapan kita tumrap swarga. Kaloro pakaryan mau kababar marang wong pracaya lumantar ngarsané Roh Suci. Pakaryan iku dipratélakaké minangka panulisan angger-anggering Allah ana ing ati lan pikirané wong-wong kang katampa mlebu ing prejanjian langgeng.

“Pikiran” nggambarake kamar ing Padaleman Suci, panggonane sirah dumunung. Pikiran iku kang sinebut kodrat kang luwih luhur, kosok baline karo daging, yaiku kodrat kang luwih asor. Pikiran diwujudake lumantar pamikiran kita, dene daging diwujudake lumantar rasa kita.

Akeh wong ngalami kasangsaran kang satemene ora perlu. Wong-wong mau ngalingake pikirane saka Gusti Yesus, lan ngemu pikirane kakehan marang awake dhewe. Wong-wong mau nggedhekake reribet-reribet cilik, lan ngucapake perkara-perkara kang nglokroake ati. Wong-wong mau luput amarga dosa gedhe, yaiku sambat lan ngresula tanpa perlu marang peparinging pangriptanipun Allah. Amarga sakehing apa kang kita duweni lan sakehing apa anane kita, kita padha kagungan utang marang Allah. Panjenengane wis maringi kita kakuwatan-kakuwatan, kang, nganti sawatara wates, padha karo kakuwatan-kakuwatan kang diduweni dening Panjenengane piyambak; lan kita kudu nyambut gawe kanthi temen kanggo ngembangake kakuwatan-kakuwatan mau, dudu supaya nyenengake lan ngluhurake awake dhewe, nanging supaya ngluhurake Panjenengane.

“Kita aja nganti nglilani pikiran kita digoyang saka kasetyan marang Gusti Allah. Lumantar Kristus kita bisa lan mesthine dadi bungah, lan kudu ngupaya pakulinan ngendhaleni dhiri. Malah pikiran-pikiran kita kudu digawa manut marang karsané Gusti Allah, lan raos kudu ana ing sangisoré pangwasané nalar lan agama. Pangangen-angen

kita ora diparingaké marang kita supaya diidak-idak tanpa kendhat lan lumaku sakarepé dhéwé, tanpa ana usaha kanggo ngendhalèni lan ndhisiplinaké. Menawa pikiran iku luput, raos uga bakal luput; lan pikiran sarta raos kang kagandhèng dadi siji iku mbentuk watak moral. Nalika kita netepaké yèn minangka wong Kristen kita ora kapeksa ngendhalèni pikiran lan raos kita, kita banjur kasurung ing sangisoré pangaribawané para malaekat ala, lan ngundang rawuhé sarta pangwasané. Menawa kita nuruti kesan-kesan kita lan nglilani pikiran kita mili ing saluran curiga, mangu-mangu, lan nggresula, kita bakal dadi ora bungah, lan urip kita bakal kabuktèn dadi gagal.”
Review and Herald, 21 April 1885.

Pikiran lan raos kang kaiket dadi siji mbentuk watak moral. Watak kita katata saka kodrat kang luwih asor lan kodrat kang luwih luhur; budi iku kodrat kang luwih luhur, lan manawa pikiran-pikiraning budi kasucèkaké, raos kita uga bakal kasucèkaké. Iki amarga budi iku kodrat kang luwih luhur lan ngendhalèni saka loro kodrat kang mbentuk kamanungsan kita. “Kakuwatan-kakuwatan” kang dirancang minangka pérangan saka kawujudan kita iku “ing sawatara bab,” “padha karo kang” didarbèni déning Kristus, amarga kita katitahaké manut gambaré Panjenengané, lan kita “kuduné sregep ngudi kanggo ngrembakakaké” “kakuwatan-kakuwatan” mau.

Kakuwatan-kakuwatan kang dadi pérangan saka kodrat kang luwih luhur, utawa budi manungsa, yaiku pangadilan, pangéling-éling, kalbu, lan mliginipun karsa.

“Akeh wong padha takon, ‘Kepriyé aku kudu masrahaké awakku marang Gusti Allah?’ Kowé kepéngin nyerahaké awakmu marang Panjenengané, nanging kowé ringkih ing kakuwatan moral, katindhès déning pangawulaning mamang, lan dikwasani déning pakulinan uripmu ing dosa. Janjimu lan tékadmu kaya tali saka wedhi. Kowé ora bisa ngendhalèni pikiranmu, dorongan-doronganmu, lan rasa tresnamu. Kawruh ngenani janji-janjimu sing wis koklanggar lan prasetyamu sing wis kokilangi iku ndadèkaké kendelmu marang kasetyanmu dhéwé dadi saya ringkih, lan njalari kowé ngrasa yèn Gusti Allah ora bisa nampani kowé; nanging kowé ora prelu kentekan pangarep-arep. Sing kokprelukaké kanggo kokmangertèni yaiku kakuwatan sejati saka karsa. Iki minangka kakuwatan kang mréntah ing kodrat manungsa, yaiku kakuwatan kanggo mutusaké, utawa kanggo milih. Kabèh gumantung marang tumindaké karsa sing bener. Kakuwatan milih wis diparingaké Gusti Allah marang manungsa; iku dadi bagéané wong-wong mau kanggo nindakaké. Kowé ora bisa ngowahi atimu, kowé ora bisa saka awakmu dhéwé masrahaké rasa tresnané marang Gusti Allah; nanging kowé bisa milih kanggo ngabdi marang Panjenengané. Kowé bisa masrahaké karsamu marang Panjenengané; banjur Panjenengané bakal makarya ana ing kowé supaya gelem lan nindakaké manut karsa becik Panjenengané. Mangkono kabèh kodratmu bakal katuntun ana ing sangisoré panguwasaning Roh Kristus; rasa tresnamu bakal kapusataké marang Panjenengané, pikiranmu bakal selaras karo Panjenengané.

“Karep marang kabecikan lan kasucèn iku bener sajroning watesé; nanging manawa kowé mandheg mung tekan kéné, iku ora bakal ana paédahé. Akeh wong bakal kasasar nalika padha ngarep-arep lan kepéngin dadi wong Kristen. Wong-wong mau ora tekan

ing titik masrahaké karsané marang Gusti Allah. Saiki padha ora milih dadi wong Kristen.

“Liwat panganggone karsa kanthi bener, owah-owahan kang jangkep bisa kelakon ana ing uripmu. Kanthi masrahake karsamu marang Kristus, kowé nggabungaké awakmu karo panguwasa kang ngluwihi sakehing pamaréntahan lan kakuwatan. Kowé bakal nduwèni kasekten saka ing dhuwur kanggo njaga kowé tetep mantep, lan mangkono, lumantar pasrah kang tanpa kendhat marang Gusti Allah, kowé bakal kaparingan kabisan kanggo nglakoni urip kang anyar, iya iku urip iman.” Steps to Christ, 47, 48.

Kakuwataning karsa iku “kakuwatan pamréntah” ana ing sipating manungsa, lan sang panguwaos dumunung ana ing ruanganing pasamuwan manungsa kang kagandhèng “karo kakuwatan kang ngungkuli sakehé pamaréntahan lan kakuwatan.” Panggonan ing ngendi manunggaling Kaallahan karo kamanungsan kadadéan ana ing pasamuwan manungsa iku béntènging nyawa. Saben manungsa nduwèni sawiji béntèng, lan béntèng iku salah siji dipanggoni déning Kristus, utawa déning satru agungé Kristus.

“Nalika Kristus njupuk panguwasa marang bètènging jiwa, manungsa dadi siji karo Panjenengané. Lan wong kang siji karo Kristus, njaga kasatunggalané karo Panjenengané, nglenggahaké Panjenengané ana ing sajroning ati, lan manut marang dhawuh-dhawuhé, iku slamet saka jerat-jeraté si durjana. Manunggal karo Kristus, dhèwèké nglumpukaké marang awaké dhéwé sih-rahmaté Kristus, lan nyaosaké kakuwatan, kasaenan ing pakaryan, lan daya marang Gusti kanggo menangaké jiwa-jiwa marang Panjenengané. Lumantar kerja bareng karo Sang Juru Slamet, dhèwèké dadi piranti kang lumantar iku Gusti Allah makarya. Banjur nalika Sétan teka lan ngupaya njupuk panguwasa marang jiwa, dhèwèké nemu yèn Kristus wis ndadèkaké wong iku luwih kuwat tinimbang wong rosa kang pepak gegaman.” Review and Herald, December 12, 1899.

Bèntènging jiwa iku ya iku ati lan pikirané manungsa. Janji prajanjian anyar netepaké telung janji utama tumrap wong pracaya. Dhèwèké dijanjèkaké bakal nduwèni sawijining tanah kanggo dienggoni, kaya Taman Éden tumrap Adam lan Hawa, kang sabanjuré nggambaraké tanah prasetyan tumrap prajanjiané karo Israèl kuna, kang sabanjuré nggambaraké tanah kamulyan kasukman tumrap Israèl kasukman, lan katelu mau padha marakaké paseksi, larik ing sadhuwuring larik, tumrap janji bab bumi kang dianyari, tumrap wong-wong kang ngalahaké kaya Panjenengané ngalahaké.

Nalika Adam lan Hawa nindakaké dosa, wong loro mau “dipencarake” metu saka Taman Eden sajrone “pitung wektu”, lan sawisé pitung milenium bumi dianyari dadi anyar, lan taman Eden dibalèkaké. Panyebaran Israel kuna sajrone “pitung wektu” dipratandhani déning panyebaran Adam lan Hawa. Prajanjian iku njanjèkaké sawijining tanah kanggo dienggoni, lan iku minangka janji bab Eden sing dipulihaké. Injak-injaking papan suci lan bala iku nggambaraké paningkatan dosa sing saya maju ing sajroning kulawarga manungsa, kang diwiwiti saka dosa Adam.

Rong janji liyane saka prejanjian iku yaiku manawa wong-wong sing setya bakal nampa badan anyar lan pikiran anyar, yaiku pikirané Kristus. Badan iku daging, sipat kang luwih asor, lan sajroning gegayutan karo Kristus iku pasamuwan. Pikiran iku sipat kang luwih luhur, yaiku apa kang déning Sister White dipratelakaké minangka “bètènging nyawa.” Paulus kanthi cetha mulang yèn kita nampa pikirané Kristus ing wayahe kita nampani syarat-syarat Injil, yaiku nalika kita kabeneraké. Panjenengané uga mulang yèn kita ora nampa badan anyar kang dimulyakaké nganti tekane kang kaping pindho.

Lah, aku nduduhaké marang kowé sawijining wewadi; kita ora kabèh bakal turu, nanging kita kabèh bakal diowahi, sajroning sakedheping mata, ing kedhiping mripat, nalika kalasangka pungkasan muni; awit kalasangka iku bakal muni, lan wong-wong mati bakal ditangèkaké ora kena rusak, lan kita bakal diowahi. Awit kang bisa rusak iki kudu ngagem kang ora bisa rusak, lan kang kena pati iki kudu ngagem kang langgeng urip. Mulané, manawa kang bisa rusak iki wis ngagem kang ora bisa rusak, lan kang kena pati iki wis ngagem kang langgeng urip, banjur bakal kelakon pangandika kang katulisan mangkéné: Pati katelèn sajroning kamenangan. Hé pati, ana ing ngendi sesengkeramu? Hé kubur, ana ing ngendi kamenanganmu? Sesengkerané pati iku dosa; lan kakuwatané dosa iku angger-anggering Toret. 1 Korinta 15:51–56.

Sawijining doktrin, kang miturut pangandikané Yohanes nandhani manawa wong-wong sing pracaya marang piwulang-piwulang kliru kang mengkono kuwi minangka antikristus, ndhawuhaké yèn Kristus ora nate nampi badan kang kataman déning akibat-akibat dosa, kang wiwit nimpah kulawarga manungsa wiwit dosaé Adam tumeka sabanjuré.

Lan saben roh kang ora ngakoni manawa Yesus Kristus wus rawuh ing sajroning daging, iku dudu saka Gusti Allah; lan iku roh antikristus kang wus kokrungu bakal teka; lan malah sapunika wis ana ing donya. 1 Yohanes 4:3.

Anggur Babil (antikristus) sing mulang babagan “Konsepsi Tanpa Noda”, ngaku manawa Maria wus digawe sampurna, kaya Adam lan Hawa sadurunge dosa, supaya miyosé Gusti Yesus adhedhasar marang sawijining konsepsi kaallahan (Roh Suci), kanthi kamanungsan kang sampurna (Maria.) Doktrin palsu babagan Konsepsi Tanpa Noda iku dudu ngrembug kapan Gusti Yesus dikandhut ing guwa-garbané Maria, nanging kepriyé Maria dikandhut kanthi kasampurnané Adam lan Hawa. Nyaranke manawa daging kang dipanganggé Kristus marang Sarirané piyambak nalika Panjenengané rawuh kanggo nebus manungsa iku daging tanpa dosa, kang ora ngemot akibat turun-temurun, iku sawijining piwulang antikristus.

Amarga akèh wong panipung wis mlebu ing jagad, yaiku wong-wong kang ora ngakoni yèn Gusti Yésus Kristus wis rawuh ing sajroning daging. Wong mangkono iku panipung lan antikristus. 2 Yohanes 1:7.

Nalika Kristus kawungokaké saka pati, ilham kanthi tliti nedahaké yèn nalika iku Panjenengané wis kagungan badan kamulyan. Wunguné Panjenengané makili wunguné para wong mursid nalika Rawuh Kapindho, lan ana ing kono kita nampani janji prejanjian bab badan kang anyar.

“Wektuné wis tekan tumrap Kristus kanggo munggah menyang dhamparé Sang Rama. Minangka Pamenang ilahi, Panjenengané arep bali nggawa tandha-tandha kamenangan menyang pelataran swarga. Sadurungé seda, Panjenengané wis mratélakaké marang Sang Rama, ‘Ingsun sampun ngrampungaken pakaryan ingkang Paduka paringaken dhateng Ingsun kanggé katindakaken.’ John 17:4. Sawisé wunguné, Panjenengané tetep ana ing bumi sawatara mangsa, supaya para sakabaté bisa dadi kulina marang Panjenengané ana ing badané kang wus kawungokaké lan kaluhuraké. Saiki Panjenengané wus siyap kanggo pamit. Panjenengané wus netepaké kayektèn yèn Panjenengané iku Juru Slamet kang gesang. Para sakabaté ora perlu manèh nggandhèngaké Panjenengané karo kubur. Wong-wong mau bisa mikir bab Panjenengané minangka Panjenengané kang kaluhuraké ana ing ngarsané jagad swarga.” *The Desire of Ages*, 829.

Janji prajanjian bab tanah kanggo dipanggoni iku kaleksanan ana ing bumi kang dianyari, nalika Eden dipulihaké lan “pitung kaping” (pitung ewu taun), panyebaraning manungsa turunané Adam kapisan wis rampung. Janji prajanjian bab badan anyar lan kaswargakaké kaparingaké nalika Rawuhipun Kapindho, sajroning kedhapaning mripat.

“Cariyos bab Bètlèhèm punika dados téma ingkang boten wonten entèk-entèkipun. Ing ngriku kasimpen ‘kasugihaning kawicaksanan saha kawruh Allah ingkang saèstu tanpa kaétang jeroipun.’ Rum 11:33. Kita gumun dhateng pangurbananing Sang Juru Slamet nalika Panjenenganipun nggentosi dhampar swarga kaliyan palungan, lan pasrawungan kaliyan para malaékat ingkang manembah kaliyan kéwan-kéwan ing kandhang. Gumunggung lan rasa nyukupi dhiri manungsa katudhuh klentu wonten ing ngarsanipun. Nanging punika namung wiwitan saking andhap-asoring dhiri Panjenenganipun ingkang ngédab-édabi. Sampun dados asor ingkang kados tanpa wates menawi Putraning Allah mundhut kodrat manungsa, sanadyan Adam taksih jumeneng wonten ing kasucènipun ing Eden. Nanging Gusti Yésus nampi kamanungsan nalika umat manungsa sampun kalemahaken déning patang èwu tauning dosa. Kados saben anakipun Adam, Panjenenganipun ugi nampi wohing pakaryaning angger-angger ageng tumrapping warisan turun-temurun. Menapa wohipun punika katuduhaken wonten ing sajarah para leluhuripun miturut daging nalika wonten ing bumi. Panjenenganipun rawuh kaliyan warisan kados mekaten supados mèlu ngrasakaken kasangsaran lan panggoda kita, sarta maringi kita tuladha gesang tanpa dosa.” *The Desire of Ages*, 48.

Nalika sawijining wong nyukupi sarat-sarat Injil, ing wektu iku uga dheweke nampa budi kang anyar, yaiku budi Sang Kristus, nanging badan, utawa kaya kang uga sinebut Paulus minangka daging, bakal diowahi nalika Rawuhipun kaping Kalih. Sipat ingkang asor, kang kapérang saka raos-raos, ora dilêbur nalika pitobat. Raos-raos mau, kang minangka salah siji péranganing watak moral, tetep ana nganti Rawuhipun kaping Kalih. Raos-raos mau makili tatanan emosional, kang kagayut karo tatanan hormonal. Raos-raos mau makili indra-indra kang kagayut karo tatanan saraf. Kabeh unsur sipat asor manungsa kang kaanggep minangka raos, kabagi dadi rong golongan dhasar. Salah siji jinising raos yaiku karep-karep turunan kang kita warisi saka para leluhur kita, lan jinising raos liyane yaiku karep-karep

kang kabina kang kita tuwuhake lumantar pilihan kita dhewe.

Sawetara kacenderungan warisan iku mung minangka bagéan saka rancangan manungsa, lan sawetara jinis kacenderungan warisan iku tumuju marang piala. Jinis-jinis raos sing kabudidayakake iku minangka apa sing kita tetepake lumantar pilihan kita dhewe, lan kacenderungan warisan ditularake lumantar “angger-angger agung babagan hereditas.”

Gusti Yesus “nampi kamanungsan nalika umat manungsa wus kasirnakake dening patang ewu taun dosa. Kaya saben anak Adam, Panjenengane nampi akibat saka tumindake angger-angger warisan kang agung. Apa bae akibat iku katuduhake ing sajarah para leluhur Panjenengane ing bumi. Panjenengane rawuh kanthi warisan kang mangkono iku supaya melu nanggung kasusahan lan panggodha kita, sarta maringi tuladha urip tanpa dosa marang kita.” Kanthi akibat saka patang ewu taun tumindake angger-angger warisan kang agung iku, Gusti Yesus tansah njaga kabèh cenderung-cenderung mau tetep katundhuk lumantar panganggone karsa Panjenengane, lan Panjenengane ora pisan-pisan melu ngrembakakake rasa-rasa kang dosa.

Manawa Gusti Yesus nampi badan manungsa, kaya dene kawakilané Adam lan Hawa sadurungé padha tumiba ing dosa, tanpa nampani akibat saka ringkihé kamanungsan sing wis dumadi sajroning luwih saka patang èwu taun kamlaratan, mula Panjenengané mesthi ora maringi sawijining Tuladha bab kepriyé saben anaké Gusti Allah bisa ngalahaké.

Kita badhé nerusaké panaliten punika ing artikel salajengipun.

“Akeh wong ndeleng pasulayan antarané Kristus lan Iblis iki kaya-kaya ora nduwèni gegayutan mligi karo uripé dhéwé; lan tumrap wong-wong mau prakara iki mung sathithik narik kawigatèn. Nanging ana ing sajroning wewengkoné saben manah manungsa, pasulayan iki kaulangi manèh. Ora tau ana wong ninggal larikané piala kanggo mlebu ing pangibadah marang Allah tanpa nemoni serangan-serangané Iblis. Panggodha-panggodha kang diadhepi déning Kristus iku padha karo kang asring kita temoni lan angel banget kita tahan. Kabèh iku ditibakaké marang Panjenengané kanthi kadadéan kang luwih abot tanpa upama, miturut kaluhuraning watak Panjenengané kang ngungkuli watak kita. Kanthi bobot dosa-dosaning jagad kang nggegirisi ana ing dhiri-Nya, Kristus ngungkuli pacoban tumrap napsu mangan, tumrap katresnan marang jagad, lan tumrap katresnan marang pamér kang nuntun marang tumindak sembrana. Iku mau panggodha-panggodha kang ngalahaké Adam lan Hawa, lan kang kanthi mangkono gampang banget ngalahaké kita.”

“Sétan wis nuding marang dosané Adam minangka bukti yèn angger-anggeré Allah iku ora adil lan ora bisa ditindakake. Ana ing kamanungsan kita, Kristus kudu nebus kegagalané Adam. Nanging nalika Adam diserang déning si panggoda, durung ana siji waé akibat saka dosa tumrap dhèwèké. Dhèwèké ngadeg ana ing kakuwatané kamanungsan kang sampurna, nguwasani kasampurnaning daya pikir lan badan. Dhèwèké diubengi déning kamulyaning Éden, lan saben dina sesrawungan karo makluk-makluk swarga. Ora mangkono karo Gusti Yésus nalika Panjenengané mlebu ing ara-ara samun kanggo ngadhepi Sétan. Sajroning patang èwu taun, umat manungsa wis

saya susut ing kakuwatan jasmani, daya pikir, lan ajining budi; lan Kristus ngasta kelemahan-kelemahaning kamanungsan kang wis rusak. Mung kanthi mangkono Panjenengané bisa ngluwari manungsa saka telenging asoré kang paling ngisor.

Akeh wong ngaku manawa Kristus iku ora mungkin kasoran déning panggodha. Mulané Panjenengané mesthi ora bisa diselehaké ana ing kahanané Adam; Panjenengané mesthi ora bisa olèh kamenangan kang gagal digayuh déning Adam. Manawa kita ana ing pangertèn apa waé ngalami pergulatan kang luwih abot tinimbang kang dialami déning Kristus, mula Panjenengané mesthi ora bakal bisa nulungi kita. Nanging, Juru Slamet kita ngagem kamanungsan, kanthi sakèhé kakurangan lan bebenduné. Panjenengané ngagem kodrat manungsa, kanthi kamungkinan kanggo nyerah marang panggodha. Ora ana apa-apa kang kudu kita tanggung sing Panjenengané ora wus nandhang.

“Karo Kristus, kaya dene marang pasangan suci ing Eden, pepénginan mangan dadi dhasaring panggodha gedhé kang kapisan. Ing panggonan karusakan iku wiwit, ing kono uga pakaryan panebusan kita kudu diwiwiti. Kaya dene lumantar netepi pepénginan mangan Adam ambruk, mangkono uga lumantar nyélaki pepénginan mangan Kristus kudu ngalahaké. ‘Lan sawisé Panjenengané pasa patang puluh dina lan patang puluh wengi, banjur Panjenengané krasa lapar. Lan nalika si panggodha marani Panjenengané, dhèwèké kandha, Manawa Paduka iku Putraning Allah, dhawuhana supaya watu-watu iki dadi roti. Nanging Panjenengané mangsuli lan ngandika, Ana tulisan, Manungsa ora bakal urip mung saka roti waé, nanging saka saben pangandika kang miyos saka tutuking Allah.’”

“Saka jamané Adam nganti tekan jamané Kristus, panurutan marang pepénginan dhéwé wis nambah kuwasa napsu lan hawa napsu, nganti meh nduwèni pangwasaning tanpa wates. Mangkono manungsa wis dadi asor lan kebak lelara, lan saka dhiriné dhéwé ora mokal tumrap wong-wong mau ngalahaké. Kanggo kabékané manungsa, Kristus menang lumantar nandhang panggawé coba kang paling abot. Marga saka kita, Panjenengané ngleksanakaké pangendhalèn dhiri kang luwih rosa tinimbang luwe utawa pati. Lan ing kamenangan kang kapisan iki kalebet prekara-prekara liyané kang mlebu ing sakehing paprangan kita nglawan pangwasa pepeteng.” *The Desire of Ages*, 117.